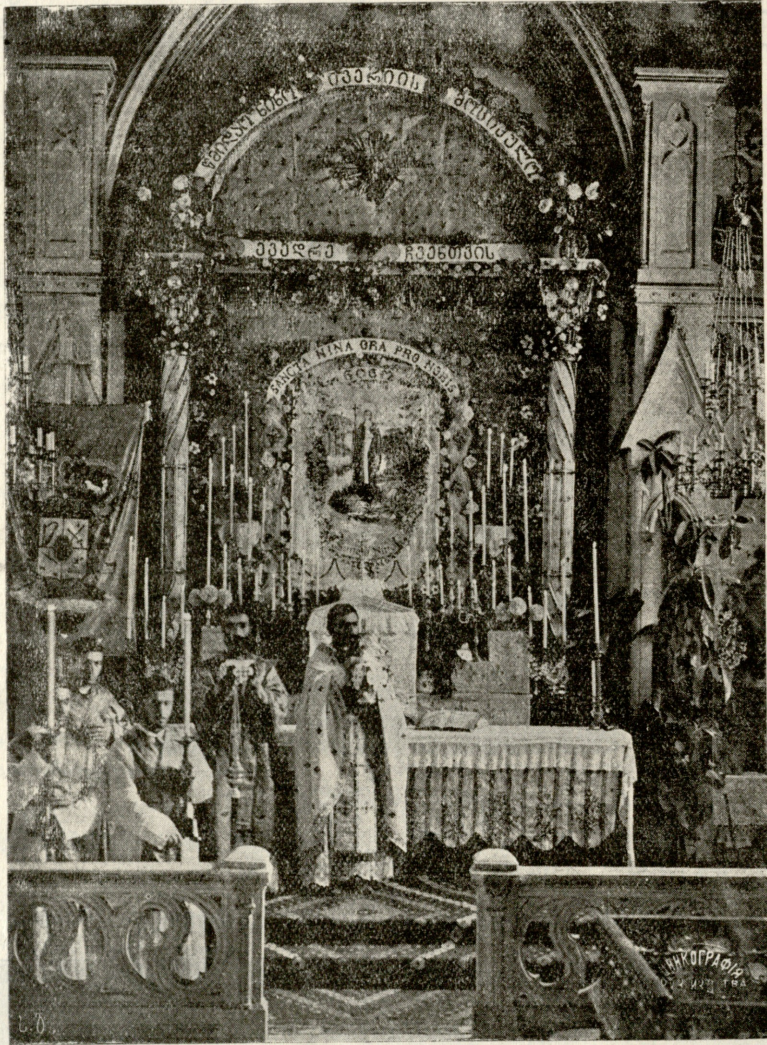

— ნუ, ბუნებავ, უხვადმოცემელო, ნუ მოუშლი შენს სიკეთეს შენგანვე გაჩენილს სულდგმულს, ააღინე ამ შენგან მონიჭებულ წყალობას ყოველივე მრისხანება შენი, რომ მადლობით და სიხარულით მოასთვლ-მოიძკონ საფსებისაგან შენისა!—წარმოსთქვა ყმაწვილმა სასოებით.

გასცდა ელისბარ მინდვრებს, დაუახლოვდა ტყის პირს, მაგრამ ტყეში შესვლა აღარ მოისურვა და იქვე ბექზე ჩამოჯდა, ლერწმიანის თავში. მწვანით მოსილი, ფერად-ფერადად შემეკული ბუნება უაღერსებდა ჭაბუკის თვალს; მცენარეთა შრიალი და სიოსაგან გახალისებულ სულდგმულთ მხიარული ხმაურობა ატკობდა მის სმენას; ფიანდახად გადაშლილ კეკლუც ყვავილთა სუნენლება ასიაშოვნებდა მის ყნოსვას; კეთილშეზავებული ჰაერი ეტრფიალებოდა მას ნახად და თავს ევლებოდა. ბუნება თავის სიუხვით და სიტურფით საამოდ გადაშლილიყო მის გარშემო და ანეტარებდა მას. იჯდა ჭაბუკი

ხევის პირს ღიმორეული: იგი შეჭხაროდა ბუნებას და შესტრფოდა, იგი მთელის არსებით შეერთებოდა მის დაუშრეტელ ძალას სიცოცხლისა, მის სიმდიდრეს უღვევლს, მრავალფერობას შეუსაზღვრელს, სიტურფეს უცვალებელს, და ჰგრძნობდა ცხადად, რომ თვითონაც მთელი თვისი არსებით მხოლოდ ნაწილი იყო იმავ სამარადისო ბუნებისა, ქმნილება მისი განცალკევებული და თანაც მასთანვე გაერთიანებული განუკვეთელის კავშირით, მისივე სიცოცხლით სულდგმული, მისი წიაღიდან გამოსული და მისსავე წიაღად მიმქცევი, მის არსებაში სამუდამოდ ჩასანთქმელად. გული გაჰღებოდა ჭაბუკს სასიკეთოდ, კეთილთა საუნჯემდინ გაჰხსნოდა მას შეგნება და მხოლოდ კარგს და ჰგრძნობდა იგი ამჟამად, მხოლოდ სიკეთის თუ სიყვარულის განხორციელება და გამხდარიყო მისი მიზანი და მისწრაფება. ჰსურდა ჭაბუკს ძლიერად გაეშალნა მკლავნი, გარს შემოეჭდო მთელის არსისათვის, მიეზინა თვისკენ და დაეკოცნა იგი, როგორც სატრფო ვინმე ცხოვრების მომცემელი.

წინობა სტამბოლელ ქართველთა ეკლესიაში.
(იხ. დღევანდელი გაზეთი).

3.

მოიღალა ელისბარ ბუნების საერთო სურათის მზერით და მისმა თვალმა გაარკვია ცალ-ცალკე საგნებიც, შემადგენელნი ამ დამატკობელ მთლიანობისა; მისი ყურადღება მიეპყრო საერთო მშვენიერების შემადგენელ ნაწილთ და გაითვალისწინა იგინი. აგერ ცის კამარზე შეფენილი, გამკვირვალე ღრუბელი, რომლისთვის დახრილ მზეს ვარდისფერი კუწუბი შემოურტყამს გარს; აგერ ჩაშამავალი მზის სხივებით განათებული მთა, უკვე ჩაჩრილი უღვიბი ხეები რომ ჩაჰმუქებიან ფართე ზოლებად; მთის დაბალ კალთებზე ჭირნახულით აჭრელებულ-აფერადებული მინდვრები; ხევის პირას—უზარმაზარი მუხა, ძერა რომ დასტრიალებს დინჯად თავს; ძირს, ბუერიანის ზევით, ჩანჩქარი, სადაც მარგალიტებად იზნევა ანკარა ნაკადული; წინ, ჩაღმა, შრიალა ლერწმიანი, რომელსაც თავს ევლებდა ათასგვარი მწერი, თუ ჩიტუნა, ხოლო ლერწმიანს აქეთ მთლად გამოცალკევებულ-გამონაპირებული ერთი ღერი ლელი, ობლად რომ სდგას ტალ-სწორს გამოცილებული.

გალაღებულა ეს განმარტოებული ლერწამი, მალლა წასულა ისარივით და თავმოწონედ დაჰყურებს თავის დობი-

ლებს. მაგრამ, დახე, ეს აყიროსავით ტანაყრილი მცენარე თითქო ოდნივ წახრილა; სხვები რომ ნიაფზე მთელი ტანით ირხეგ-იხრებიან და მოქნილად იზნიქებიან, იგი ლერწამი ძირიდან იხრება და მთლიანად გადად-გადმოდის. ლერწამმა მიიპყრო ჭაბუკის გულისყურო, ხოლო მისმა თავისებურმა მოძრაობამ აღძრა მისი ცნობისმოყვარეობა. ადგა, მიუახლოვდა მას და სინჯვა დაუწყყო. ფესვები მაგარი აღმოაჩნდა და სალი, ტანი სწორე და ღონიერი, ფესვებს ზევით კი ჭრილობა რამ შეაჩნდა: ცხოველს წაექელნა თუ მოუხეშავად დაებიჯებიან და დაეჟღელა ღერა ძირში.

— შე საწყალო! ლაღად ასულხარ მალლა, ტანი გიქნია გახარებულს, დარწმუნებული ყოფილხარ, რომ ბედნიერად გაატარებდი შენს მოკლე სიცოცხლეს, სამხიარულოდ მოიხმარებდი იმ დროს, რომელიც უძღვნია შენთვის გამჩენელს, მაგრამ მოსტყუებულხარ! შემთხვევით დაზიანებულხარ სასტი-

კად და უკვე თავს დაგტრიალებს აჩრდილი სიკვდილისა: ყანდი შეგეპარება და გულს დაგიავადებს, გაგანადგურებს, გაგაყვითლებს, გაგანმობს, მოგსპობს.

გაუწმინდა ლელს ნამზნევი ადგილი, სიმაგრე რამ ააყოლა დაეღლილზე, ჩახია ხელცახოცი და შეუხვია მცენარეს ჭრილობა. მსუბუქმა რამ ნალველმა მოიცვა მისი სული, კმუნვამ უსაგნომ. შეემღვრა კმაყოფილება, როცა შენიშნა ამ უდარდელად გადაფურჩქნილ სიცოცხლეში ბრჭყალი სიკვდილისა; გახუნდა ის სიხარული, რომელსაცა გრძნობდა ბუნების კალთაზე ბუნების მაცოცხლებელი ძალთა მიერ გარემოცული.

ბალობადანვე გულჩვილი იყო ელისბარ, მოყვარული, შემბრალებელი. მეტადრე კი გული სტკიოდა მცენარეთადმი. თუ დაავადებულ ან დაჩაგრულ მცენარეს შენიშნავდა თავიანთ ფართო ეზოში ან ვენახში, მაშინვე მეშველად და პატრონად გამოუჩნდებოდა: შეუხვევდა, რამე მალამოს დაადებდა, ტოტს აუკრამდა, წყალს მიაწვდიდა. მთელი დღე თავს დასტრიალებდა ბალდი თავის

სნეულ თუ დასუსტებულ მეგობარს, უვლიდა მას და დიდი სიხარული ჰქონდა, როცა მოახერხებდა რომელიმე თვის სნეულის გამობრუნებას და გასაღებას. ძალიან უყვარდა მცენარეები და თავს ევლებოდა მათ. ხმელ ტოტს არ შეარჩენდა ხეხილს; არ მოეშვებოდა, მანამ არ გაახალისებდა და გაახლებდა რომელსამე მისუსტებულ ღეროს, თუ რტოს. ისე ყოველთვის წყნარი და მომთმინო, ბოროტდებოდა და ხმას იმაღლებდა, თუ მოჯამაგირე ან მებაღე არ აუსრულებდა ნებას და არ დაეხმარებოდა მცენარის მოვლაში, თუ მორწყვაში.

— ამ ბიქს ბოლომდის შეჰყვება მცენარეთა და ნიადაგის სიყვარული! იქნება ღმერთმა ჰქმნას და კარგი მეპამულე დადგეს, თავის მიწა-წყლის მოსიყვარულე, მომღელი,—იტყოდა მისი მამა.

— მეფეჭრება, ეგ სიბრალული დაავადებულ-დაჩაგრულ მცენარეთადმი მართლა ბოლომდის არ შეჰყვებს და როცა დავაჟაკდებდა, ქალზე არ გადაიტანოს ეგ გრძნობა. მაშინ ხომ რომელიმე ღონემიხილი ტურფა შეაბრალ-შეაყვარებს თავს,

დაიმონებს და შემდეგ გააწვალებს ცხოვრებაში,—იტყობდა დე-
და არც თუ ხუმრობით.

ელისბარ ზამთარშიაც გარშემორტყმული იყო მკენარე-
რებით. სოფლადაც და ქალაქშიც ამის ოთახის ფანჯრებზე
გამწკრივებული იყო ყველა ტანის საყვავილ-მცენარო ქოთან-
კოჭები ათასნაირი ყვავილებით და მცენარეებით. მათში ხა-
რობდა ბალოდი, მათ ეალერსებოდა, მათ ზრდას და აყვავებას
შეჰხაროდა. ისე იყო ბავშვი ამ თავის მეგობრებში გრთუ-
ლი, რომ ტოლ-ამხანაგიც კი აღარ აგონდებოდა.

4.

საზოგადოდაც გულჩვილი იყო ელისბარ და ბოლომდის
შეჰყვა მას სხვისი სიბრალოული. გარემოებაც ხელს უწყობდა
ესაზროლებინა იგი თავისი გულკეთილობით და განევითარები-
ნა: მისი მამა მდილა-
რი კაცი იყო და
მას შეეძლო არა მხო-
ლოდ გრძობით და
სიტყვით. ეწარმოე-
ბინა გულჩვილობა,
არამედ საქმიანო,
შოქმედებით. ღარი-
ბისთვის კი უფრო
მტანჯველი გრძო-
ბაა ეს კეთილი თანა-
გრძობა, რადგან
უსახსრობის გამო ვე-
რა ვარჯიშობს იგი
გრძობა, მიზანს ვერ
აღწევს, ვერა ხორ-
ციელდება, არ იფურ-
ჩქნება სასურველად,
თანდითან სუსტდება
სასტიკ ცხოვრების
დუღილ-ბრუნვაში და
ან სრულიად იშრი-
ტება, ან ტანჯვის
წყაროდ გარდაიქმნე-
ბა გულში.

მცენარეთაღმი თა-
ნაგრძობა და სიყვა-
რული არამც თუ

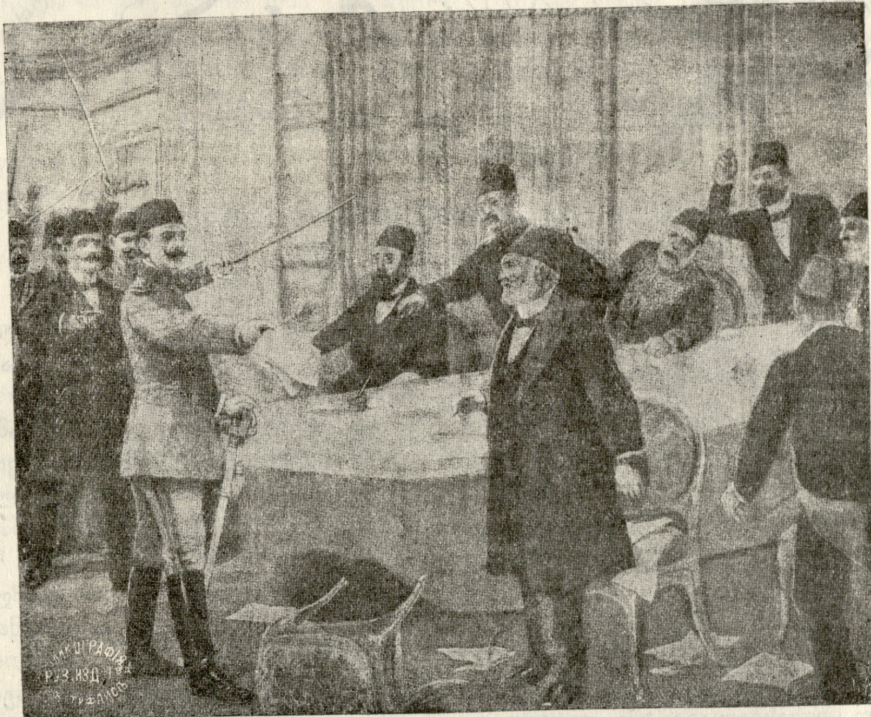
მთლად შერჩა ელისბარს, არამედ უფრო განუძლიერდა, გა-
ნუფითარდა, განუფართოვდა, დაურღმავდა, რადგან იგი მისი
სიყვარული ეხლა სასწავლებელში უფრო შეგნებული შეიქმნა
მცენარეთა ყოველმხრივ მეცნიერულად შესწავლაზე დამყარე-
ბული და მათ მიზანშეწონილ ცხოვრების გაცნობით განმტკი-
ცებული. ელისბარ სასწავლებელში მეტის-მეტი ხალისით და-
სწავფებოდა ბუნებისმეტყველებას და მეტადრე მცენარეთა
ცხოვრების შესწავლას. მას ისეც საკმაო ცოდნა და გამოცდი-
ლება ჰქონდა ამ საგანში ბალოობიდან შეკრებილ-შეთვისე-
ბული, ახლა მეცნიერებამაც მიაწოდა ბევრი დამუშავებული
მასალა, თუ დასკვნა და გაუნათა წინანდელი ცოდნა, შეაგნე-
ბინა გამოცდილება. ამისთვის იყო, რომ თავის ტოლ-ამხანა-
გებში საუკეთესო მკოდნედ ითვლებოდა მეცნიერების ამ დარ-
გისა და მასწავლებლის საყვარელ შეგირდად.

თანდათან გაიტაცა ელისბარი თავის საყვარელი საგნის
ყოველმხრივ შესწავლამ; დაერია კიდევ ახალგაზდა ამ საგანს
სძლია იგი. მთელ სასწავლებელში გაითქვა სახელი და ამ სა-
განში ცალი აღარა ჰყვანდა მოსწავლეთა შორის: თვით, მას
წავლებელნიც ეხლა ფრთხილად ექცეოდნენ მას და ხათრია-
ნად. გარემოებაც ყოველმხრივ ხელს უწყობდა მას: ისე ჰქონ-
და მოწყობილი თავისი სამუშაო ოთახი, როგორც რამ სამე-
ცნიერო დარბაზი. ნიმუშები, სახელმძღვანელოები, ხელსაწ-
ყოები! მე ვიცო სივიწროეს იგრძნობდა თავის მამის სასახლეში
ან გაუქირდებოდა რომელიმე იარაღისა, თუ ნივთის შექმნა.

მისი მამა სიხარულით უსრულებდა ყოველსავე სურვილს მის
უფრო, რომ ახალგაზდას არავითარი სხვა უაზრო და ფულის
მფლანგავი მოთხოვნილება ვეღარ შეაჩნდა, ისე გაართო ის
თავისმა საყვარელმა საგანმა.

არც სხვა სამეცადინო საგნებში იყო ქაბუკი ჩამომბრჩა-
ლი, არც ერთი მასწავლებელი არ ემდურებოდა მას. ნიჭიერ
ახალგაზდას სწავლა არ უძნელდებოდა და გარემოებაც ხელს
უწყობდა: არაფერი არა ჰქონდა მას საზრუნველი, არც ბინა,
არც საზრდო, არც ჩაცმა-დახურვა. ისე გაათავა საშუალო
სასწავლებელი, რომ სიამოვნების მეტი არა უგრძნია რა. სა-
კმაოდან განვითარდა: კითხვა უყვარდა და ყოველგვარი წიგ-
ნი ხელთა ჰქონდა, ისე რომ უნივერსიტეტში კარგად განსწა-
ვლილი შევიდა და განაგრძო საბუნებისმეტყველო განყოფი-
ლებაში თავისი საყვარელი საგნის შეთვისება და შესწავლა.
აღარც ეს აკმარა: რუსეთში სწავლის დამთავრების შემდეგ

აზროვნება ოსმალეთში

ენვერ-ბეი და თალათ-ბეი ოსმალეთის მინისტრთა საბჭოში, დიდ
ვეზირ ქიამილ-ფაშას ხელს აწერინებენ თანამდებობიდან გადადგომის
ქაღალდზე.

ორი წელიწადი საფ-
რანგეთში დაჰყო მე-
ურნეობის შესასწავ-
ლად საგანგებოდ მო-
წყობილ დაწესებუ-
ლებაში და ეხლა მე-
ცნიერულად დახე-
ლოვნებული ბუნე-
ბისმეტყველი და მე-
ურნე დაბრუნდა შან.

კარგი ის იყო, რომ
მხოლოდ განყენებუ-
ლი მეცნიერი არ
დადგა ელისბარი,
მარტო ჰაზრთა სამ-
ფლობელოში დახე-
ლოვნებული, არამედ
მომქმედი კაცი გა-
მოვიდა, მშრომელი.
მას მეცნიერებასთან
ერთად გატაცებით
უყვარდა მცენარეც
და მისი აღმომცენე-
ბელი ნიადაგიც, ხო-
ლო კერძოდ თავისი
მამული სოფლად,
რომელიც იმდენად
ვრცელი იყო, რომ

შეეძლო ბატონკაცურად ეცხოვრებინა თავისი პატრონი
თუ კი ისურვებდა მის გონივრულად მოვლას და მოახერხებდა
მის პატრონობას. უმაწვილკაცი არ შევიდა სამსახურში:
საკირო არ იყო ბედნიერისთვის სხვის მონობაში და ლუკმის
ძებნაში ამოეშრო ჰაზრთა სალარო, გამოეფიტა ინგრძობიერი
გული თვისი და დაესახიჩრებინა თვისი სურვილები თუ მის-
წრაფება.

5.

უკვე სამი წელიწადი იყო, რაც ელისბარი დაბრუნდა
უცხოეთიდან და თავის მამულის მოვლა-მოწყობას შეუდგა.
მარჯვედ მიჰყვანდა საქმე და ხვავიანად. განა მეტად ხელმომ-
კირნო იყო, ან ვისმე ავიწროებდა დასხვის მარჯვნივ მუქთად
სარგებლობასა სცდილობდა. სრულებითაც არა! მის მამულში
დახიზნული ან მომუშავე ყველა მაღლიერი იყო მისი. მა-
მულის პირად თვითონ დაუწყო მიდევნა და ყურისგდება. ჩა-
მოაცალა ან ალაგმა ყველა მუქთა-მქამელი, რომელიც მის მა-
მულს დაჰკროდა მავნე მწერივით, ან მემამულისა და მიწის
მომხმარებელთ შუა ჩამდგარიყო და ღვარსლიდა ორივე მხა-
რეს. გარდა ამისა თავის მამულს ბევრი ახალი შემოსავლის
წყარო თუ საღსარი აღმოუჩინა, როგორც დაკვირვებულმა
მეურნე-მეცნიერმა. ისეთ ადგილას აღმოაჩინა ფულის შემომ-
ტანი სახსრები და ისეთს დარგებში მეურნეობისა, რომელსაც
და სადაც ვერც კი მოიფიქრებდნენ ვერც წინანდელნი გამ-

შემთავრებული-გამოსახლებული რაიონების რუკა
საქართველოში, ავტონომიური რეპუბლიკის ტერიტორიაში.
1935 წლის მდგომარეობით.

გენი მისი მამულისა, ვერც ახლანდელი მეზობლებ-მემალეულები. ყველაზე კარგი ის იყო, რომ ამ ახალმა და ახალს წესზე აღზრდილმა მეურნემ შემოსავლის ძველი წყაროები არც მოსპო, არც შეარყია. დიდის დაკვირვებით სწავლობდა მათ მიზან-შაწონილებას, მათ ჰავასთან თუ ნიადაგთან შექსოვა-შეფერებას და მხოლოდ აუმაჯობებსდა სიფრთხილით, სადაც კი საჭირო იყო ან შეიძლებოდა. მეურნეობის ახალ წესების დაწყება-შემოდებაში და წარმოებაში დიდი სიფრთხილით და შეგნებულად ირჯებოდა: ფართო რამ გვეგმებს არა სჭიდებდა ხელს, ისეთ საოცნებო დაწყობილებებს, რომელთაც შეეძლოთ ან უცბად რამე დიდი შემოსავალი მოეტანათ ან არა, თვით მამულს დასწოლოდნენ აუტანელ ტვირთად და ენაცვალენინათ ის, ზედ შემოეგლისათ. ელასბარ ვიწრო ფარგალში იწყობდა ყოველსავე ახალ ცდას, ისე რომ ერთბაშად არ ითხოვდა დიდ ხარჯს რასმე, ხოლო შემოსავალი უქვევლი იყო მისგან. ნიადაგის ზედაპირის შემუშავებასაც აღარ დასჯერდა მემამულე, თვით დედამიწის გულიდან ამოიღო სიმდიდრე-არც მთა, არც ტყე, არც მინდორი, არც წყალი არც თუ გული მიწისა აღარ იყო ეხლა უქმად და უხმარად; ყველაფერი ამოძრავდა, ამუშავდა; მადლობით ხელი გაუწოდა თავის მადლიან პატრონს და სარგებლობას აძლევდა მას, რადგან მისი გამრჯელი მარჯვენა ყველაგან სწვდებოდა, ყველაფერს გულმტკიცვხეულად ჰპატრონობდა. მეურნეობის ყველა დარგში და მთელ თავის მამულში საზოგადოდ განსაზღვრული წესი შეიტანა, რომელსაც მარჯვედ და შეუხრელად აწარმოვებდა და რომლის გამო დალის მიმკრემი მამული არ კი იფიტებოდა ან კნინდებოდა, არამედ უფრო კეთდებოდა, უკეთესდებოდა, მშვენიერდებოდა. ბაზარიც ადვილად მოუპოვა ნაწარმოებს, რადგან იგი ნაწარმოები სალი იყო, კარგი თვისებისა, სუფთად დამუშავებულ-შენახული და სიხარულით ყიდულობდნენ ყველაგან მით უფრო, რომ არც გადაქარბებულ ფასებში ჰყიდდა, მცირედით კმაყოფილდებოდა და ამ მცირე მოგებითაც კარგადიდი თანხა გროვდებოდა: მამული მოზრდილი იყო, მრავალფერი და ბევრ სხვა და სხვა მასალას თუ ნაწარმოებს იძლეოდა სახმარადაც, ბაზარზე გასატანადაც.

ისიც კი უნდა სთქვას კაცმა, რომ ცოდნასთან ერთად ელისბარს ღონეც შესწევდა მამულის მოვლაში, წელი მოსდევდა: მისი მამა ფულიანი კაცი იყო და მამულის დასამუშავებლად საჭირო ნაღდის საშოვრად არც ვალის აღება სჭირდებოდა, არც მამულის დაგირავება ან ნაკუწ-ნაკუწ გაყიდვა და დამკირებ-დაფოლება მისი.

ელისბარის მამა ჯერ ექვის თვლით უყურებდა შვილის ზრუნვა-მეცადინეობას და არ მოსწონდა, რომ იგი არ დაად-

გა იმ გათელილ-გავაკებულ ბილიკს, რომელზედაც ჩვეულგბისამებრ დადიოდნენ მისი თანამომე განათლებულნი, რომ იმანაც სხვებსავით არ შეაფარა თავი რომელსანე სამსახურს და არ დაეყრდნო მთელის სიმძიმით თავის ჯამაგირს; მაგრამ მალე დარწმუნდა, რომ მისმა შვილმა უფრო თავისუფალი და კარგი გზა ამოიჩნია თავისათვისაც და მამულისთვისაც და დაკმაყოფილდა. კიდევ წახალისდა: თითონაც ძალიან უყვარდა მამული, მაგრამ რწმენა ჰქონდა შერყეული მის შესახებ, რადგან მისმა მეზობლებმა ვერ შესძლეს მამულების შემოსავლით კხოვრება. თითონაც აქამდინ მაგდებ ვერაფერსა რჩებოდა სოფლის მამულს; ეხლა კი ნახა, რა სახეირო ყოფილიყო მისი ადგილ-მამული და გული გაეღო, მიწისადმი სიყვარული უფრო გაუცხოვლდა, რადგან იგი სიყვარული ხელსაყრელი და საფუძვლიანი აღმოჩნდა.

მეზობლებმაც მიაქციეს ყურადღება ამ ახალგაზრდის დაუღალავ და ჰაზრიან შრომას და ჰკვავი დაუჯდათ. შრომა კი სწორედ დაუღალავი იყო და დაუხარბელი, მაგრამ გაშმაგებულ-გამწარებული კი არა, არც აჩქარებულ-აზილბილებული, არამედ მუშაობა წყნარი, აუჩქარებელი რ თანაც შეუფერხებელი. მუდმივი, შეუდრკომელი, მარად მოზომილი. მუშათა შთამომავალი იყო ელისბარ რ გარჯის უნარი თუ ხერხი წინაპართაგანა ჰქონდა შეთვისებული, მემკვიდრეობით მიღებული რ შესისხლ-ხორცებული. ხომ მიგიქცევიათ ყურადღება ნამდვილი მუშაკისათვის, რომლისათვისაც ხელსაქმე შემთხვევითი შრომა კი არ არის, არამედ საჭიროებაა აუცილებელი, მთელ სიცოცხლეში გამყოლი ლუკმა-პურის საშოვარი საშუალება. ის გამწარებული კი არ ებრძვის სამუშაოს, არც ზედ აწყდება გულსწრაფად, არამედ ირჯება აუჩქარებლივ, მაგრამ თანაც შეუფერხებლივ; სამუშაოს სიღიადე მას გულს ვერ უწვრილებს, ვერც სულს უხუთამს: ქედწარბილი შესდგომია მას და მოთმინებით ჰლევს ნელნელა, ასუსტებს. სხვანაირად არც შეიძლება. როგორ შეიძლება აჩქარებული ბრძოლა ჯანდაუზოგველი და მთელი სიცოცხლის განმამავლობაში?! და ეს მოზომილი შრომა არამც თუ არა ჰქანცამდა ელისბარს, არც აკნინებდა მის სხეულს, არამედ ეს ვარჯიში გაშლილ ველ-მინდორზე და სუფთა ჰაერში მეტ სიცოცხლესა სძენდა მას, და ისეც გალადებულ ვაჟკაცს, ვარდისფრად ჰფურჩქინდა, წითლად ალაღენებდა.

(შემდეგი იქნება)

გ. ბარნოვი.

